

[Inger Stilling Pedersen]

sivt til og lader folk dø og siger, at det må de selv om, det har de deres frihed til. Det har de jo i realiteten også, men rent menneskeligt synes vi i hvert fald, at vi burde gøre meget mere fra samfundets side for at hjælpe dem ud af narkomanien.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Fru Inger Stilling Pedersen har fuldstændig ret. Vi har her i dronningeriget en privilegeret ret til at gå i hundene, men så er spørgsmålet: Hvor langt kan vi gå? Skal vi ikke give mulighed for, at narkomaner på frivillig basis kan indgå en kontrakt med en institution om, at tvang kan indgå i behandlingen?

Vi ved erfaringsmæssigt, at der efter nogen tid kan komme meget svage perioder, hvor narkomanen faktisk ikke selv har den frie vilje til at gøre det, der i virkeligheden på lang sigt er i den pågældendes egen fundamentale interesse. Hvis den pågældende selv er klar over det, måske fordi han har været gennem talrige mislykkede behandlinger, hvorfor skulle vi så ikke give mulighed for at indgå en sådan frivillig kontrakt? Det er i hvert fald regeringspartierne holdning. Tilbage står alene, hvordan vi kan udforme en sådan lovgivning, og her ligger nogle problemer, fordi det naturligvis ikke skal udvikle sig til et overgreb på den personlige frihed, som vi i al almindelighed sætter så højt.

Fru Bente Juncker havde meget ondt af, at jeg her fra talerstolen fremsatte bemærkninger om, at der kommer et lovforslag om kort tid. Det har været fremme i pressen, så hvis fru Bente Juncker havde fulgt med, kunne hun have læst om det. Socialministeren har nævnt det her fra talerstolen, så hvis fru Bente Juncker havde hørt efter, ville hun også ad den vej være blevet opmærksom på det.

Jeg kan kun sige til fru Bente Juncker, at når jeg gjorde lidt ud af at beskrive, hvori problemerne består, er det, fordi jeg mener, det ville være lidt uheldigt, hvis vi vedtog Fremskridtspartiets beslutningsforslag med præcis de formuleringer, der ligger i det. Det kunne gøre mere skade end gavn, men hensigten deler vi med Fremskridtspartiet.

(Kort bemærkning).

Sonja Albrink (CD):

Vi har hørt, at i denne samling ville der komme enten en redegørelse eller et lovforslag, og derfor tror jeg, fru Bente Juncker i virkeligheden spurgte, hvornår det kommer. Det er klart, at vi venter på ministerens udspil, nu hører vi, at det er på vej, men derfor har vi alligevel lov til at synes, at Fremskridtspartiets signal også er noget positivt, som vi bør behandle konstruktivt.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Den udlægning, der lige er blevet givet af fru Bente Junckers indlæg, er jeg meget glad for, for så er vi jo helt enige. Vi har overhovedet ingen problemer med at overveje i udvalget, hvilken vej man skal gå, også på baggrund af Fremskridtspartiets forslag.

Men det, fru Bente Juncker havde så forfærdelig ondt af, var, at jeg tillod mig at nævne, at vi faktisk vil fremsætte et sådant lovforslag, og at jeg tillod mig at nævne nogle af afgrænsningsproblemerne bl.a. i forhold til grundloven, som vi jo alle sammen har skrevet under på at vi vil overholde.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg har et spørgsmål til fru Pia Christmas-Møller: Hvordan vil man bære sig ad med at indføre frivillig tvang uden at angribe den personlige frihed?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Der blev stillet et konkret spørgsmål.

Jeg mener, at når en person er klar over sine egne svagheder og beder om at indgå i en behandlingsform, hvor der kan blive tale om tvangstilbageholdelse, er det principielt ikke et angreb på den personlige frihed. Hvis det i øvrigt bliver gennemført på en forsvarlig måde og vi får opstillet de nødvendige retssikkerhedsgarantier, kan det tværtimod være medvirkende til, at den pågældende kan genvinde sin egen reelle, personlige valgfrihed.

Og vi ved jo, at narkomisbrug er et stigende problem, og at vi ikke har noget columbusæg, så vi kan anvise én bestemt behandlingsform, som garanterer succes. Vi er nødt til at give mulighed for en mangfoldighed af behand-